

וְהַרְמָה

שלום פנוימי במחותני הנפשיים והגופניים. שלא יתנגד שנות בך מניין אל חכמויות השלמות שודאי. לבהרו. לא מגד תמדות ולא מגד גדרותוי הלב והרכז ושביל ולא מגד מג גנוק. (זקן יעקב)

ראא לאבד כל כשרון וכל שלימות, כי להחיזבו ולמצא לו מקום, ואם תראה סתירה ממושג למושג, בזה תבנה הוכחה ביתה. וצריך לעיין בדברים אין למציא את החוץ הפנימי שבמושגים, שזה יתישרוי הדברים ולא יהיה סותרים אזין, וריבוי הדיעות שכא עי השגנות הנפשות החינוכים, דוקא הוא הוא המפשר את החכמה והגמורים הרוחבתה,سلطוף יוננו כל הדברים בראות, יוכר שאי אפשר כי לבניין השלום שיבנה כי"א עי כל אותן ההשפעות שהוא נראות כמנזחות אזין. "יהי שלום בחילך", החיל, מקום החיל או הכהות העובדים, הם מתרבים בברכת שלום. ומהו שלום? לא שייחיו כולם כה זה, דאי' מני מהי פועלות החיים, כי דוקא עי ריבוי הכהות וההונדרות, ימצאו החיים. אלא שנוצר ההבל וההונדרות בערך מתאים, שכולם מוביילים למטרת אהות, עי' נמציא "שלוחה בארכנטוק", שקט ושלוחה במוקם הזרוש שקט, במרקם החקלאית, "למגן אהוי וועזי", שכולם יהיו מקום לעבוזה, עבדות של עבדות נתיה ווישג. "אדוביה נא שלום בר", המצב של הדתאות הבא מקיבורן כחות ודעות נפרודים, "למגן בית ד' אלחינו", התכליות הנרצית, הנקרה שהיכיל עבורה עובדים. "אבקשה טוב לך", הטוב והגאנס (מכל) [מתן] השלום, שהוא מחזק והברוכה². "ד' עז לעצמו יתן", יתן להם חיים מלאים עניין, שהם העז, וכשהחמים מלאים עניין, מלאים הם צדדים רבים ונגנים מהרבות של כחות ורבים. עי' זאת היא ברכת השלום האמתית הבאה מהצען. "ד' בברך את עמו בשלום", וברכת השלום הבאה עם עגון, היא השלום של התאותות כל הפהכים. אבל גירץ שיימצאו הפהכים, כדי שייהי מי שייעבד ומה שיתאותו⁽¹⁾, וזה הברכה ניכרת עי' כח אלו ואלו ישבבי אלהים חיים³. עי' שלום הוא שמו של יעקב⁽²⁾ שהוא בעל הכהות כולם⁴, הכל יכול וככלם זהור⁵, יהי שמו הגדול מבורך מן העולם ועד שאשלמה

(ג' פ' ۱۸
جواب فیصل

שפסא. אוריית אוריית, ת"ה מרבים שלום בעולם שנאמר "וְכָל בְּנֵיךְ לְמֹתִיךְ רִ' וּרְבָ שְׁלֹם בְּנֵיךְ" א"ת בניך אלא בתקין וכו'. יש טענים שהוחשבים שהשלום העולמי לא יפונה כי"ע צבין אחד בדיעות ותובנות. אך כשוראים ת"ה חוקרים בחכמה, ועיי' המחקיר מתרביס הצדדים והשיטות, ובאמת איןנו כן, כי السلام האמתי א"א שיבא לעולם כי"א דוקא ע"י תואר של ריבוי השלום. הריבוי של השלום הוא, שיתרשו כל הצדדים וכל השיטות שיש בתוכמתה, ויתבררו איך כולן יש להם מקום, כל דבר לפי ערכו מקומו ועגנו. ואודבא, העניים הנראים כמיוחדים או כתופרים, כשמתגלה החכמה האמיתית לכל צדקה, יראו שرك ע"י קיבוץ כל החלקים, וכל הזרים, וכל הויעוט הנראות שונות, וכל המקבצות החלוקים, דוקא על ידם יראה אור האמת ותובעת רצינות ר' קראט ואהבתנו, ואור וזהות אמת, ע"ב רשות מתרביס שלום [כעטוף]. מה שהם מיהווים, ממכאים ומילדים דברי חכמה חדשין בפומיס פנויות שונות, שיש בהם ריבוי חוליק עניינים, בהם מרבים שלום, שנאמר "וְכָל בְּנֵיךְ לְמֹתִיךְ רִ'", כולם יכיזר שכולם, גם ההפרכים בדרכיהם ושיטותיהם כפי הבראה, ומה כולם למוחי ר', בכ"א מהמה יש צד שתוגלה על ידו דעתך ר' ואור האמת יזר שלם בתקין, לא אמר גודל שלום בגין, שמורה על ציון גוף אחד גורל, שאו היז הדברים מתאימים לאוורו הרענן המודומה, שהשלום צריך הוא דוקא לדברים אחדים ושינוי ריעונות, שהוא באמת מגע כה החכמה ותורתם הרצינו כי אור הדעת צריך לנצח לכל צדקו, לכל הגאים של אורה שיש בו, והריבוי הוא ירב שלום בתקין, אל תוך בתקין אלא בגין, הבני יבנה מתקלים שונים; והאמת של אור העולם תבנה מצדדים שונים, משיטות שונות, שאלן ואלן דברי אלהים חיים, מדרכי עבירה והורכה החינוך שונים, שכ"א והפס און מקומו וערכו הכלל, כי אין

כב. שני קולות נודאים נשמעים בועלם ברגע אדריך, כל אחד מהם טובע את דקינו
בתוקף עצום ונורא, כל אחד מתחזק לבנותה את בניגין. הקול ההרמוני, הקול התובע
מהכל התחאה, כיון והשתנות, קול השלום, העולה ביעם גדלו על כל המון קולות
המחלחות הנשמעות בכל אפסי העולם. ולעומתו מרעים הקול המכבל, הקול
השואג לעצמת המצוי הבודד, ולתגרות החימם, בהתגבורתו של כל אחד על חבירו,
להבלטה מציאותה של כל מדה ייחידית, ולכיה הבלענות שלה, לבלע את כל השאר.
וכל מדה ומרווח ככה מרעמת, וקול ענוה מלחמה נשמע במלא עולם. ובין הקולות
כולם הולך וחוזר אותו זום הקול של הקול העליון, של הקול ההרמוני, של הקול
המאחד, המעליה והמשיר. וממלא עולמים באים הקולות אל כל בריה, אל כל רוח
ונשמה, אל כל קרב וכליות, אל כל יחיד ביחידותו, אל כל קיבוץ בקיבוצו, ואל כל
לאום בלאומיו. והנסמות המרכזיות, שקוין לשדי החימם של הקול ההרמוני, בקרכם

אש קדש יקדת לזמןון השלום, והם הם מלאכי השלום בעולם. (עמ' ג' 32)

⁴⁾ רצט. עולם תוהו עומר הוא לפניו כל זמן שאין מגיעים לידי תיקון העליין של אחדותם של כל זומי החיים וכל הנטיות השונות אשר להם. כל זמן שכל אחד מהנסאות לומר אני אמליך, ואני ואפסי עוד, אין שלום בעצמוני, ואין שם ר' מופיע עליון, שמא גופיה דאיקי שלום, אשר אוור האמת רוק ממנה ועל ידו מופיע. כל عمل החיים, ביחס העמל הרוחני של כל המחשבה, מוכrhoת להיות פונה רק כדי לגלות את אוור השלום הכללי העליין. היוצא לא מזמן דחיה של איזה כה, של איזה רענן, של איזה זרם, ושל איזה נטה, אלא מזמן הכנסתו של כל אחד מלאה לחוך הים הגדול של אוור אין סוף, שם הבל מתחוד, הכל מתחעל, הכל מתודם והכל מתקדש. חביבים הם היסורים הרוחניים, שכל עובד אמיתי, עובד אלהים אמרת באהבה גמורה, טובל על ידי השאיפה הקוזשה הטהורה והנאלצת הזאת. אבל דואך היסורים הללו, הם הם הממרקם את הנשמה, ומביאים אותה, ועל ידה את העולם כולו, לידי האשר המרומם, לידי שאיבת רוח הקדוש, לידי זגלוותה של השכינה העליזנה, וליידי הדבקות האמיתית באור חי' כל החיים. ואתם הדבקים בר' אלהים חיים כולכם היום. (שאונה קז-ט ח)

⁵⁾ רנת. כשהחיה הארץ האלהית הפנימית, שהיא דוחקת את כל הנשומות להסתופף בצל שדי, מתרגלת בעולם, יוכר שככל תגעה, בין גשמיין בין רוחנית, שנתחווה בעולם החיים והחברה, לא באה כי אם כדי להוציא את העולם מן המעד והצטוצים האפל, שמעכב בעד האור העליין מלגאה אותו בשפע ותבו האין סופי. ואז יכירו כל בני אדם, כל העמים השונים, כל הגזעים, כל הלשונות, וכל בני הדתות והסוגיות השונות שכמההן המחשבות והרגשות, שאיזה רעיון נשבג ונואץ, ואיזה שאיפה אדריטה וקדושה, היא מקפת את כלם, שערכה הוא יותר חשוב מצד אהדותה מכל פרטיו השינויים שישנים באופן ההתגלות שלה על במת החיים. ואז יגשו זה להזה כל הלחמים, כל המריבים והשנאים, ויתאחדו באחווה טהורה, כшибורו הניב, והלשון יודק, להוציא לאור את המזפן המאוור בלא שום גמגם והסתירה כלל, או אהפן אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ר' לעבוזו שכם אחד. (שאונה קז-ט ח)

⁶⁾ קמתה. כשהנטול מיטלות לבנס את כל הרוכש המפזר שلطן מכל האומות, כל התוויה שנעשתה בידי החיזונים, ישוב אלינו וכOSH גדול, שנתעבד בכל העמים ועל ידי כל הקוטרוויות נשנות. מובן שנטהר את הכל, ונחויר יציר על מכונו, אמן פלידי זה יתאחדו בילינו, עד שנוכל לקבל את כל הזרמים כולם מכל העולם ממש. וסתירת זרים שונים אינה שיכת כל בישראל, מאחר שהיא צפוי הכל, איך כל הענפים והתוגנות השונות, השקפות העולמים המורוקות זו מזו, הכל יוצא ממקומות אחד ושב למקום אחד. ואם שנדמה לעולם, שכל אחת חטיבה בפני עצמה היא, וכל חלק קרוע הווא לחברו, וזה מפני מרדה הקטנות ונטיית הקצפן שהעולם נגע בה, בין מדות היחיד בין המדות העמים. אבל ברכת אברם, שהיא ברכת יעקב ותפארת ישראל, אינה דואת לה הנבלת ועופה, ולא זרים סותרים. מה שהיא עבודה ורה היא רך עצמות הסתייה עצמה, שצל זה אנו נלחמים לכלותה ולאפסה למען יזרח שם ר' שלום בעולם, ושם גופיה איקור שלום. (שאונה ג קז-ט ו)

⁷⁾ כך אי אפשר כלל, שבאו אנשים לידי אהדות מוחלטה בדעותיהם, ורגשות תייזם העצמיים, כל זמן שתכח הדמיון הבा מתחד והחשפה הרוחנית הירודה, הולמת על הרוח מצד הכח והתרמי שבאדם, הוא השולט על המערכת של התהים, היחידים והצבוריים, ועל כן כל ומון, שהעוגנות מפשדים את החיים בקבלהם, אי אפשר לקחת לשינוי בדעות, ולאחדות של שלום, אבל אחרי אשר אוור ותשובה הופיע בעולמנו, על ידי קדושת יום הקדש, יום הקבוריים, וכל ישראל נטהאת החותם או הטהיר הנשתי מוגבר בקרבנו, ובמקום הדמיון המתעה יבא השכל הטהור הנגנו בממעני הדמיון המתעה מקרב נפשנו, או, כאשר בא אחרך התה הקדש הא הסוכות הכלול ובא פלטו לטובה, הגנו כבר מחכירים לבא, על ידי טהרת השכל ומהיר עליינו, כדי תפיסת דתיהם העצמיים השופעים ממקור האמת ומהשכנים של הדמיון להיות הולכות ומתהדרות, ותחה המאצל של הפרודים והמשמעות, ריבוי המפלגות והascopts ה antisemitism, המשתייחסים בנו כל חלקה טובנה, בזרחה ובכחורה, יבא האור הטהיר הנואץ על קדושתה של תפוכה ומגרש מאתנו את כליל הבלחות של הדמיונות והתמיינים. ואור תורה, וזה יראת שמים באחבות אמת, הולך ומתחפש על כל מהותנו, לאחד על ידם את הרעיונות למיניהם, ואז ירינו מתעלם ומוגיעים ליקרא האחדות השלמה והראות להיות מופיצה באור קדושתה על כל פורוי ישראל כולם. וכל ישראל נועם וראוי לישב בפורה אחת. (આארו גראטה)